ISKOLASZÉKI
95. szám 2010. december LEVELEK
Máriaremete-Hidegkúti Ökumenikus Iskola 1028 Bp. Községház utca 10 Tel.: 397-4479

MINDIG-MINDENÜTT

Mindig-mindenütt, ha két ember
megbocsát egymásnak,
Karácsony van.

Mindig-mindenütt, ha megértést
mutattok gyermekeitek felé,
Karácsony van.

Mindig-mindenütt, ha valaki
eldönti, hogy tisztességesen él,
Karácsony van

Mindig-mindenütt, ha gyermek
születik,
Karácsony van.

Mindig-mindenütt, ha megpróbálsz
életednek új tartalmat adni,
Karácsony van.

Mindig-mindenütt, ha két ember
igazi és mély szeretetben egymásra talál,
Karácsony van.

Mindig-mindenütt, ha egymásra a
szíveteken keresztül néztek és
mosolyogtok,
Karácsony van

Mert megszületett a szeretet.
Mert megszületett a béke.
Mert megszületett az igazságosság.
Mert megszületett a reménység.
Mert megszületett az öröm.
Mert megszületett Krisztus, az Úr!

/ latin-amerikai imádság /

„Karoljátok fel tehát egymást, amint Krisztus is felkarolt benneteket Isten dicsőségére.” (Róm 15,5-7)

Rakacaszend, 2010. november 25.

Az autópálya egyhangúsága után jólesik a dimbes-dombos táj látványa, ahogy elhagyjuk Miskolcot. Sajószentpéternél felkanyarodunk Edelény felé. Ismerős a név, a tavaszi árvízi hírek egyik „főszereplőjét” is láthatjuk, a hidat, amelyet majdnem elvitt a víz. Elképesztő, hogy a kis Bódva hogyan tudott ennyire megduzzadni, de ez történt.

Egyre szebb tájakon autózunk a Bükkben, az utak egyre keskenyebbek. A Rakacai víztározó gondozott üdülőtelepe mellett elhaladva felkanyarodunk Rakacaszend felé. Festői táj, a völgyben kicsi házak, a dombtetőn templom, temető és a régi iskola épülete, aminek egy része ma óvodaként üzemel.

- Tegnap még víz alatt volt a játszótér, a keddi nagy esőzések miatt megint áradt a Rakaca – mutat le a völgybe vendéglátónk, Réka tisztelendő asszony. Nemrég készült el, de a patak mellett van, ezért minden áradás elönti – mondja.

Maga az épület nem szenvedett kárt a tavaszi áradáskor, mivel dombtetőn áll, a völgyben lakók annál inkább. Ezért hoztunk ruhákat, amelyeket az iskolában gyűjtöttünk. El is kezdjük behordani a zsákokat (méret szerint, név szerint porciózva az adományt). Benyitunk a tanterembe, rögtön felcsendül a köszönő ének. Először azt hisszük, hogy énekóra van, de ahányszor fordulunk, mindannyiszor énekkel köszöntenek a gyerekek. Kíváncsi arcocskák, néma izgatottság, ahogy nő a zsákok halma.

Beülünk az óra végére. Osztatlan, 1 – 3. és 2 – 4. osztály (két egymásba nyíló szoba, az épület másik végében van az óvoda). 1. osztályban olvasásóra van, a 3.-ban nyelvtan. A fiatal tanító néni a kicsikkel gyakorolja az olvasást, addig a „nagyok”, mind a hárman (a negyedik beteg) a nyelvtan munkafüzetben oldanak meg feladatokat. Rendkívül fegyelmezettek, szépen dolgoznak önállóan. A tanító elmondása szerint nem csak a mi tiszteletünkre ilyen jók, hanem máskor is könnyű velük dolgozni.

Nézzük a gyerekek füzeteit, büszkén mutogatják a piros pontjaikat.

- Én nem tudok szépen írni – vallja be egy kisfiú kicsit szégyenlősen. Egy-két biztató szó jólesik neki.

A gyerekek legnagyobb része cigány. Aki nem az, az is ugyanolyan nyomorúságos körülmények között él, mint a többiek. A falu 370 lakosa közül kb. 10 – 15 férfi dolgozik alkalmanként. Nincs munka, nincs pénz, csak a segély és a családi pótlék.

Hatalmas feladat, amit a görög katolikus egyház, Szabolcs pap és Réka, a felesége felvállaltak. Próbálják a gyerekeket kicsit kiemelni, tanítani, és legfőképpen nevelni. Mi is úgy gondoljuk, mint az egyház, hogy a gyerekek nevelgetése hozhat megújulást a cigányság számára. Nem lehet kizárólagosan a mindenkori kormányra hárítani a probléma megoldását. Ha csak behúzódunk az előítéleteink sáncai mögé, ha nem teszünk meg mindent, amire lehetőségünk van, ne várjuk a helyzet jobbra fordulását! Meggyőződésünk, hogy a gyerekek még alakíthatók. A mély nyomorból kiemelkedés csak a tanulás segítségével lehetséges.

Ezt támogatta a szülők jó része, amikor tanév elején pénzadományukkal lehetővé tették, hogy minden gyerek rendes tanfelszerelést kapjon, most pedig a ruhaadományok könnyítették meg kissé a sorsukat.

Figyelemmel kísérjük, és megpróbáljuk úgy támogatni a Rakacaszendi Görög Katolikus Óvoda és Általános Iskola heroikus küzdelmet vívó vezetőit, pedagógusait, ahogyan az leginkább segíti céljaik elérését. Köszönjük mindenkinek az eddigi segítséget a rakacaszendiek nevében is!

Körmendyné Ildikó, Vidáné Nagy Mária, Csere István

ISKOLASZÉKI LEVELEK

Máriaremete-Hidegkúti Ökumenikus Általános Iskola 1028 Bp. Községház utca 10

Szerkeszti az Iskolaszék Egyesület.
Kiadja a Széphalom Alapítvány.
Az Alapítvány csekkszámlaszáma:
11701004-20110156-00000000
Az Alapítvány adószáma: 19622024-2-41

A Mikulás küldötteként érkeztünk Csomortánba

November 26-án hajnali 2 órakor indult a csomagokkal teli autónk az akkor még legtöbbünk számára ismeretlen ház felé. Az út Erdély felé egyre havasabb és szebb lett. Végül elhaladva a kalotaszegi templomok mellett, átautózva kisebb nagyobb hágókon, Tamási Áron szülőházán és Orbán Balázs síremlékén is túl megérkeztünk a Csíksomlyó utáni második kis faluba, ahol a gyerekek az ablakból figyelve vártak minket. A legtöbben takarítottak, hisz itt a hétvége és ilyenkor ez a feladat. Voltak, akik tanultak, a legkisebbek pedig játszottak. Olyan volt épp, mint egy nagycsaládban, csak itt 14 gyermek él egy nevelővel.

Klári, a polgármester felesége, és terveik szerint hamarosan félmunkaidőben a ház vezetője röviden elmesélte korábbi már megvalósult és a még előtte álló álmait. Elmondása alapján a tetteik elsődleges mozgatórugója, hogy az ott felnevelt gyerekek magyar, és ne román gyerekek legyenek. Örömmel újságolta, hogy pszichológusok végezte felmérés alapján az ó házukban érzik magukat legjobban a gyerekek. Kérte, hogy bemutatkozó csomagjainkat, leveleinket úgy adjuk oda, mint a Mikulás nálunk hagyott ajándékát.

Így is tettünk. Majd egy órás csomagbontás, levélolvasás következett ezután. Az osztályképeken többen ismerősöket kerestek és találtak, mások minket kértek, hogy meséljünk nekik az osztályról. A folyton nyüzsgő házban most mindenki olvasgatott, ismerkedett az ajándékaival. Az esti imára már mindenki az újonnan kapott papucsában, vagy ahogy ott már románosan mondják „lepcsegőjében” jött.

Másnap a hófehérbe öltözött udvaron egy nagyot hógolyóztunk, a kert és a templom dombját is végigcsúszkáltuk szánkó híján pár nejlonzacskóval, majd egy csoportkép elkészülte után mi újra autóba szálltunk.

Búcsúzásunkban benne volt már a közeli (dec. 17-i) viszontlátásunk öröme. A gyerekek ígérete szerint nem hagyják megválaszolatlanul a nekik érkező leveleiket.

Végül utunk befejezéseképpen egy pár perces filmet vetítünk december 17-én a reggeli áhítaton. Ebben szeretnénk bemutatni minden osztálynak az újonnan szerzett ismerősét.

Gyuszikát a Kőris osztálynak
Ferenckét a Berkenye osztálynak
Kötölint a Ribizli osztálynak
Jancsikát a Tulipán osztálynak
Regit a Vizsla osztálynak
Alinát a Levendula osztálynak
Reginát a Vidra osztálynak
Jánost a Borostyán osztálynak
Gyurikát a Mandula osztálynak
Cselinát a Puli osztálynak
Lukit a Sólyom osztálynak
Marcit a Naspolya osztálynak
Krisztinát a Pitypang osztálynak
Valit a Komondor osztálynak.

Blahunka László, Garamszegi Tamás, Váraljai Tamás, Németh Kata

Csodák az ÖKU-ban

Kedves Szülők!

Hozzátok szólok pár sorban, mert szeretném, ha tudnátok, milyen nagy dolog is az, hogy ÖKU-s szülők lehettek.

Két és fél éve dolgozom itt iskolapszichológusként, és lenyűgözött az a sok mindennapi csoda, amit itt láttam. A mai rohanó világban a jó iskola, ahol gyermekeitek ébren töltött óráik 60-70 %-át töltik, nem lehet csupán az oktatás helyszíne, itt a nevelésre is kell, hogy jusson idő.

Mert az egy dolog, hogy a gyerekek megtanulnak írni, olvasni, számolni, és sok más tudomány is beletöltődik a fejükbe, de legalább annyira fontos (vagy akár fontosabb is), hogy megtanulnak közösségben létezni. Megtanulják, hogy milyen az, amikor az egész osztály örülhet annak, ha valakinek valami sikerült (talán először életében); hogy milyen az, amikor a másik szomorú, és én meg tudom vigasztalni, vagy éppen mérges és én már tudom, hogy ilyenkor jobb nem tovább haragítani. Azt is felfedezhetik, hogy ha az egész közösség egy feladaton dolgozik, akkor ki milyen szerepet tud a legjobban betölteni a csapatmunkában, hogy őneki mi esik jól, és a többiek miért a leghálásabbak. És játszani is megtanulnak, a játék pedig nagyon komoly dolog, aki igazán jól tud játszani, az lesz az majd, aki igazán örömét leli a munkájában is. Megtanulnak szólni, ha kell, és csendben maradni, ha inkább azt kell.

És ti kedves szülők, akik már a nagybetűs ÉLET útját tapodjátok, ti már nagyon jól tudjátok, hogy éppen ezekre a készségekre lesz gyermekeiteknek a legnagyobb szüksége, hogy OTT megtalálják a helyüket és sikeresek legyenek.

És pont ezek a mindennapokban megbúvó kis apróságok, amik olyan széppé teszik az ÖKU-t. Hogy itt a gyerekek elsőtől nyolcadikig érezhetik, hogy egy közösség részei, hisz ők a “Szedrek” vagy a “Berkenyék”, és nem a minden évben követhetetlenül változó 1/a-sok, vagy 8/b-sek. Nekik az első pillanattól kezdve identitásuk van, és az az érzésük, hogy valahova tartoznak. Vagy itt vannak a klassz osztálykirándulások, vagy az ennél sokkal különlegesebb vagy izgalmasabb pizsama party-k, ahol az iskolába járás tényleg egy kalanddá alakul. És a közös készülődés a karácsonyi vásárra, micsoda csapatmunka, ahol aztán a lurkóknak igazán alkalmuk nyílik megtanulni, hogy ők miben is a legjobbak: szorgosan készítenek valami szépet, vagy van egy zseniális ötletük, vagy mondjuk egész idő alatt nem csinálnak semmit, de a vásár napján olyan szöveggel értékesítik a portékákat, hogy rögtön elfogy mind. Ezek mind-mind alkalmak és lehetőségek, hogy megtanuljanak magukról valamit. Még hosszú hasábokon sorolhatnám azokat a dolgokat, amik mind fogalmak az ÖKU-ban,

és más iskolában még hírből sem ismernétek (Például a “Napraforgó péntek”, a beszélgető körök, a jóság liszt, a fotel, a szőnyeg stb. stb.).

És a tanárok mindezt nagyon nagy lelkesedéssel, és – igen, kedves Szülők, ezt is meg kell jegyeznem – nagyon kevés fizetségért csinálják. Úgyhogy becsüljük meg őket nagyon, mert igen sokat tesznek értünk!

Én most búcsúzom, a lehető legszebb dolog miatt, de el kell hagyjam az iskolát, - ugyanis mostantól egy kicsi kisbabának szeretném szentelni időm nagyját! De titeket arra tudlak csak bíztatni, hogy hordozzátok iskolátokat a tenyereteken, mert az ÖKU egy nagy kincs!

Gulyás Magda

iskolapszichológus

" Hölgyem/Uram, segíthetek"??!!

Mit tennék, ha szemem láttára történne egy baleset?
Tudnék-e segíteni egy sérült, ájult, fuldokló emberen?
Tudom-e mi az, amire egy sérültnek leginkább szüksége van?
Talán nem csak bennem megfogalmazódó kérdések ezek?!
Az iskolánkban szerveződött elsősegély tanfolyamon való részvétellel régi vágyam teljesül.
Sokszor szorongatott az érzés, ha úgy hozná a sors, tudnék-e segíteni bajba jutott embertársamon? Vagy akár egy otthoni balesetnél, tudnám-e mit tegyek?
Most háromszor 2 órában, nagyszerű lehetőség nyílott, hogy réges-régi jogosítvány kapcsán szerzett csekélyke tudásomat e téren kiegészítsem, ill. pótoljam.

Szülőtársunk, dr Barka Attila, hivatásos mentőorvos és főiskolai tanár jóvoltából átélhetünk baleseti helyzeteket, bábún kipróbálhatjuk a különböző segítési módokat, és ami a legfontosabb, bátorságot meríthetünk, hogy egy esetleges valós helyzetben tényleg segíteni tudjunk. És tesszük mindezt hihetetlenül élvezve Attila remek előadói stílusát, humorát, hivatásszeretetét.

További tanfolyamok is szerveződnek majd, érdemes figyelni a hirdetőtáblát!

Süttőné Král Zsuzsanna Mandula osztályos szülő (3/a.)